Pregaria.cat

Entrada

La meva vall

Per MartaF el dc., 10/02/2021 - 08:00

«Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana terra, la qual ens sosté i ens governa.» (*Càntic de les criatures*. Sant Francesc d'Assís.)

Avui és 10 de febrer, santa Escolàstica. Ella era la germana bessona de sant Benet de Núrsia, el fundador de l'orde monàstica benedictina. I fou així com, units pel cordó umbilical de la fe, tots dos es van entregar a la vida contemplativa. Jo tinc la immensa fortuna de conèixer el tresor mil·lenari del monestir de Sant Daniel de Girona (fundat entre el 1015 i el 1018), on les monges benedictines conviuen amb la natura com si fos una germana més que cada dia saluden des de la finestra estant. Així, la seva vall és un camp de pregària que s'albira des dels cims de Sant Miquel, el puig Estela, el puig Ventós, el puig de les Àligues i la muntanya de la O. Secreta i callada com el riu Galligants, discorren plegats per un camí de marges i d'ombres perquè la meva vall és plena de petjades tan eternes i anònimes com les pedres de Girona. Densa, frondosa i humida, de la vall abans també se'n deia Ombrosa, Tenebrosa o Profunda, però només perquè sembla una selva enclotada on sempre trobes refugi de la calor. Durant la Guerra Civil Espanyola també va canviar de nom i es va anomenar vall de Galligants i, fins al 1963, Sant Daniel va ser un municipi independent, amb ajuntament propi i tot. Ara la vall ja no és autònoma, però jo penso que la llibertat no es pot cartografiar amb esquadra i cartabó. I, per a qui tingui set de silenci, la vall és plena de fonts. La més antiga és la d'en Pericot, però també hi ha la font d'en Fita, la del Bisbe, la dels Lleons i la del Ferro, d'on brolla aigua picant. Llàstima, que no n'hi hagi cap que dugui el nom de la comtessa Ermessenda, ella que fa segles que il·lumina la meva vall on encara hi batega com si fos un cor de pedra viva.

El que potser no tothom sap és que avui també és l'aniversari del naixement de Bertolt Brecht. Escriptor i poeta, fou un dels dramaturgs més destacats i innovadors del segle xx, el qual va haver de fugir de la barbàrie de l'Alemanya nazi perquè els comunistes també acabaven als camps d'extermini, només perquè havien decidit pensar amb una estrella, igual que els jueus. Però la dels comunistes no era groga. Hi ha una frase de Brecht que tothom hauria de dur posada com si fos un abric i potser així podríem ser millors habitants ja no del nostre planeta sinó del monestir de la humanitat: «Hi ha homes que lluiten un dia i són bons. N'hi ha d'altres que lluiten un any i són millors. N'hi ha que lluiten molts anys i són molt bons. Però n'hi ha que lluiten tota la vida: aquests són els imprescindibles». Jo m'atreveixo a corregir-lo perquè les dones també ho som en un món dominat i esclafat pel masclisme. I, entre tantes dones imprescindibles, les germanes benedictines de Sant Daniel. Tan anònimes i callades com les fulles perennes d'un arbre que es tenyeixen de sol i de pluja i resisteixen l'embat dels vents i dels temps que renoven la vida i la fe de les dones més nobles i riques i felices i lliures que he conegut mai. Amb Déu a les mans, no caminen soles i el seu exemple és la inspiració que ens falta en el nostre món, tan ple de res i tan buit de tot. Així que lloem cada dia tot el que ens envolta i fem-nos dignes germans i germanes de la terra que ens acull i ens estima, encara que massa sovint la ultratgem, tot oblidant que només som pols del mateix camí que tots trepitgem.

I que mai no se'ns esborrin els versos del poeta Miguel Hernández:

«Después del amor, la tierra.

Después de la tierra, todo».